

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt.
Félévre 3 „
Negyedévre 1 frt. 50 kr.
Külsőeknek és néptanítók-
nak egész évre 4 frt.

Bérmertlen levelek csak is-
mert kezebből fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak
vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

A nyílt-térben minden gar-
mond sor díjja 20 kr.



ZEMPLEN.

Hetilap, főtekintettel e megye szellemi és anyagi érdekeire.

Hirdetési díj:

Minden egyes szó után
100 szóig 2 kr.
Azonfelül 50 „ 1 1/2 „
„ 50 „ 1 „

Kiemelt, díszbetűk s körzet-
tel ellátott hirdetésekért
termétek szerint, minden
centiméter után 3 kr. szá-
mítatik.

Hirdetések a „Zemplén”
nyomdájában vétetnek föl, s
vidékről is oda intézendők.

Pénzügyi Congressus.

— Abrai Károly a következő felhívást intézte az összes hazai
pénzügyi igazgatóihoz. —

Igen tisztelt Igazgatóság!

Az évek óta és folyvást tartó válságos pénz-
ügyi helyzet, — a fölállítandó nemzeti bankügy-
ben a vidéki pénzügyi intézetek közérdekeinek figye-
lomben tartása, — a hazai pénzügyi intézeteket egyen-
lően érdeklő közügyekben követendő eljárás meg-
állapítása, — ezeken kívül több és nem csekély
fontosságú ügyek megbeszélése és kellő intézkedé-
sek fogantatása végett, a hazai pénzügyi intézetek
közül többen felhívást intéztek hozzám a végett,
hogy a hazai összes pénzügyi intézeteket a fővárosban
megtartandó Congressusra mielőbb fölkerjem.

Mint magán egyén, s mint egy pénzügyi intézet
elnöke, magam is érzem a jelen pénzügyi helyzet
nyomasztó voltát, látom ennek folytán azon foko-
zott mérvű bajokat, melyek egyesekre s magára
a nemzetre is háramnak, miután azonban hazai
pénzügyi intézetek szövetségese, az ebben részt venni
óhajtok csekély száma miatt meg nem alakulhat-
ott, mint magán egyén nem érezhettem magamat
jogosítottnak; a hazai összes pénzügyi intézetekhez
szólani, vártam, hogy tegyék azt mások azon pénz-
ügyi intézetek elnökei vagy igazgatói, kiket a közbiza-
lom a nagyfontosságú képviselői állással tisztelve
meg, a fölállítandó nemzeti bankügy tervezetét, s
talán a hazai összes pénzügyi intézetek szükségait is
jobban ismerik; de miután ez oldalról nem hang-
zott az óhajtott felhívás; a hazafiúi köteleesség
parancsolta, hogy én, kit a hazai pénzügyi intézetek bi-
zalma két ízben tisztelt meg és tüntetett ki: in-
tézzem a t. Igazgatósághoz kérelmemet.

A t. Igazgatóság szakismerete bizonnyára sok-
kal jobban ismeri a jelen pénzügyi helyzetet, vi-
szonyokat, melyek sürgős megoldást követelnek:
mint sem, hogy ezt esetlenül óhajtsam, bizonnyára
tudja, hogy hazánkban mindannyi párt, mely egyéb-
ként politikai elveiben különválnak: lényegében
egyetért az ország pénzügyi rendezésének kérdésé-
ben; a formák fölött azonban eltérők a nézetek,

a vélemények; ideje talán, hogy a hazai pénzügyi
intézetek képviselői is, mint szakférfiak hallassák ez
ügyben véleményüket; mikép? . . . azt az össze-
hívandó Congressus többsége fogja meghatározni.

Részemről, egy összejövendő Congressus nyi-
latkozatának egyedül akkor tulajdonítok súlyt, ha
ebben a hazai pénzügyi intézetek tekintélyes száma,
többsége képviselheti magát, kevesek szava mit
sem nyomna a közvélemény mérlegében.

A bankkérdés szerencsés megoldása, s ennek
alapján rendezendő pénzügyi viszonyaink képezik
óhajtott jobb jövőnk egyedüli alapját. Szabadságot
sem nemzet, sem egyén nem szerzett máskép ma-
gának mint vérrel vagy pénzzel, az előbbi áldozat
ma nem kívánatik tőlünk; az utóbbit kell, hogy
magunk teremtsük meg magunknak. A miként föl-
lött az összejövendő Congressus többsége hatá-
rozzon.

Ha ily indokok folytán, a t. Igazgatóság kor-
szerűnek, óhajtanónak látja egy Congressus öss-
szehívását, s ebben vezetése alatti intézetet képi-
selni a vagy képviselgetni óhajtok: kérem, méltó-
zta-sék erről engem mielőbb, legkésőbb f. é. szept.
hó 18-ik napjáig bezárólag hozzám intézendő be-
cses válaszában értesíteni. Igen lekötöznék a t.
Igazgatóság ha egyszersmind azt is tudatná velem,
hogy az ezen felhívásom első alinea-jában jelzett
kérdéseken kívül, akarna-e még, — s mely
közérdekű pénzügyi kérdéseket tárgyaltatni e Con-
gressuson, s indítványát hajlandó lenne e indokol-
tan a közgyűlés előtt szóval is elő terjeszteni?

Nemzeti pénzügyünk, tisztelt Igazgatóság,
lehet, hogy a legközelebbi jövőben lényegesen átala-
kuláson fog keresztül menni, mely a hazai összes
pénzügyi intézeteket is nem csekély mérvben fogja ér-
dekelni, a jövő, a jobblét azé, azoké, kik azért
munkálni is készek, e munkára hiv most bennünket
a közszükség, a közvélemény, a hazafiúi köteleesség.
Ki hazánk független jövőjét biztosítani akarja, kell
hogy akarja rendezni pénzügyi viszonyát is, s
hisszük, hogy a hazai pénzügyi intézetek szava súlylyal
fog birni, úgy a nemzet, mint ennek képviselői —
a törvényhozás férfiai előtt!

A kacérság ártatlan nemével
Tartott szemlét könnyűed öltözékén.
Mely, — miként ha rokonszenyből tenné —
Oly szorosán simul alkatához! . . .
S hogy jól tevő, azt a leánykának
Önelégült mosolya mutatta.

„Készen vagyok“ szolt végre magához,
És benyitott az édes atyjához.
Ez ölelő karokkal fogadta,
Ránczos keze végig simogatta . . .
És mintha csak most látná először,
Tisztes arca bámulatot ölte . . .
Örömkönyű esett ki szeméből,
S úgy megsimult bozontos szemöldjé:
Mint megsimul — ha kedvében járnak —
Sörénye az öreg oroszlának. — —

„Kis leányom, édes szép Katinkám,
Rózsaszála aggkorom telének.
Gyere ide, ül le ide hozzám.
Hadd mondjak el valamit tenéked.
Hallgass reám . . . Ma husz éve éppen,
Midőn az éj hajnali felében
Kimerülten, aggodalmas szívvel
Fejemet a vánkosra lehajtván,
Pilláimra édes szender szállott,
És álmodtam csöndes boldog álmot. —
Szép álm volt, gyönyörű egy álm!
Kis angyalka aranyos zöld szárnyon,

S hogy a vidéki pénzügyi intézetek többsége nyi-
latkozassék, kérem a t. igazgatóság mielőbbi
nagybecsű válaszát az iránt, hogy valjon óhajtok-e,
esetleg fog-e egy még f. é. szeptemberhó utolsó
napjaiban vagy októberhó első napjaiban Buda-
pesten összejövendő Congressusban részt venni; a
vett értesítések folytán, hírlapok útján, és minden
egyén pénzügyi intézethez intézendő körlevélben bátor
leszek a t. igazgatóságot ismételve felkérni a Con-
gressusban részvételre, vagy esetleg hírlapilag fogok
nyilatkozni, hogy e Congressus, a jelentkezők cse-
kely száma miatt — mi igen szomorú lenne —
meg nem tartathatik.

Ki is, midőn általam röviden jelzettek nézve
a t. igazgatóság nagybecsű figyelmét és válaszát
ismételve, állandó tisztelettel maradok.

Barátszeri krónika.

Korunk a sokbögű fürkészet és iugó-talaju
habozás korának mondható, sok egyéb jellemző tu-
lajdonaival, melyeknek eredménye, hogy mi lesz a
jövőben, nem tudjuk; de a jelen alkalommal nem
is akarjuk a leplezett, s épen azért titkot rejtő jövő
fátyolát jövődölgéseink által föllebenteni, már
csak azért sem; mert nem célunk a leendőkre
híni a figyelmet akkor, midőn cikkünk homlokiratát
az itt látható hangjegyek, illetőleg betűk által je-
lenítők. A jelen és multunk egy kis része legyen
csak most a mienk, s azért hagyjuk a jövőt.

Szomorú, s mondhatjuk igen szomorú ez az
1876-ik év majd csak nem az egész magyar hazára;
de főleg ránk, barátszeriekre nézve könyves emlékü
ez azon csapások által, melyekkel vigasztaló remé-
nyeinket, fagyos kezével még úgy szólván bölce-
jünkben kiirtá. S mintha nem elégedhetett volna meg
azzal, hogy vetéseinket megtizedelte, s gyümölcs-
telenekké tette máskor aranygerezdeket mosolygó
borágainkat; de még gunyból-e vagy szeszéből, el-
lenség ember is támasztott közöttünk, ki átkos
keble poklotlehellő lángját lakainkra dobá, hogy
sok, ki kenyér nélkül maradt, hajléktalanul legyen
kénytelen leégett háza küszöbén siratni balsorsu
végzetét.

Vagy nem azt mutatja-e ez a sok romban
heverő, vagy félig fölépült füstös ház, hogy Barát-
szerünkön a mindent emészto irtózatos elem, a tűz

Repült felém rózsaszínű égből . . .
S két kezébe liliumot hozván,
Mindig közel, közelebb jött hozzám.
Végre ide, ablakomra szállt le,
Zörgetve: hogy bocsássam be ötet.
Én kinyitám az ablakot gyorsan,
S a kis angyal aranyos zöld szárnyon
Pihegve szállt legott keblemre,
Elsimítá homlokom boruját,
S csókjaival halmozott el engem . . .
Ekkor aztán . . . ekkor fölbredtem.
Fölbredtem, ámde álmodásom
Ébren is még egyre mindig tartott:
A kis angyal ott pihent mellettem . . .
És azután el sem hagyott többé,
A honnét jött, rózsaszínű égből
Vissza nem szállt aranyos-zöld szárnyon . . .
S így lettem én boldog e világon.

Husz éve már e tündér álomnak,
Mit számomra égi kezek szöttek.
Azóta már én is reg lettem . . .
A kis angyal éve is nőtték.
Ide nőtték . . . s ő hajadon még is ?!
Isten után így akartam én is . . .
Hej! mert anyi hajamszála sincs tán,
A hány ifju kész lett voln' a *lyánka*
Éveiből el venni nehányat:
Hogy azt majd az *asszonyéhoz* toldja.
Nem engedem . . . de most már e *mesgyén*

TÁRCZA.

Betyár időkben.

— Költői elbeszélés. —

Irta: Borúth Elemér.

II.

Nagy ünnep volt, piros pünkösdi napja,
Zúgtak búgtak az öreg harangok . . .
Talpon volt a nép kicsinye nagyja:
Ifju lánykák — szép, szelid galambok —
Hófehér ruhába,
S tisztes vének, kapcsos bibliával,
Siettek az úrnak templomába.

Katinka is módosan kikészült
Fölvevő szép ünnepi ruháját . . .
Kebelére piros rózsát tűzött,
Kis kertének legszebbik virágát . . .
S hullámiba éjsötét hajának,
Ama rózsza ifjabb testvérét,
Dobta piczi, harmatos kezével . . .
Szülöttjeit pünkösdi hajnalának. —

Ott állott a tükör előtt . . . s mint a
Mosdó hattyu, hátra-hátra nézve —

dulongott? Oh igen! De minek kérdezzem még tovább; hisz, ki végig menni kénytelen, vagy kíváncsi városunk e részén, láthatja és szomorúan kénytelen tapasztalni a gyászjelkekből, hogy gyakran kelle hivatni a vészjelző harangoknak a felriasztott élők közül derék tűzoltóinkat; mert lángbaborult-e vagy ama hajlék. De ime a vész elülve már, s csak az idő haladtát jelzik, ha, a határozott órákban megkondulnak naponként harangjaink. Ezt teszik azok most, még a sok század taposta cziinterem — avult temetőben is az iskolák és a kegyesrendiek Árpád-kori alapkövé csöndes lakása körül is. Lépünk ide, a cziinterembe, hisz itt legalább vidámabb képre lelünk, mint jó részt leégett Barátságunk egyéb helyein. Nézzük csak, a szünidők alatt új erőre kapott, s meglepő számban összegyűlt szépreményű fiaink, mint forrnak, s tolongnak ki s be a gimnázium ajtaján. Vagy nem kedves látvány-e mosolygó úde arcaikon látni az élet vidító örömét ama gyász mellett, melyet tűzvész zaklatta város-részünk koromfede házain láthatunk? Oh igen, oly kedves a gyermekét, s ifjut, mint élő reménysobrot látni, s hallani, nemcsak azoknak, kik örülnek; de még azoknak is, kiket kemény végzetük sötét gyász és bura itélt. S hogyne volna vigasztaló az ilyeneknek is az ifjuság szemlése, hisz azon édes reményre ébresztheti őket, hogy mint ők egykor küzdő férfiakká nővik ki magukat: úgy fájó könyveket az öröm harmatecepejé válthatják még fel kigyúlt szemekben, hisz a fény és boru váltakozni szoktak.

Nincs örök gyász írva a barátszeri romokra sem; mert hiszen ha ügygel-bajjal is, lassacskán már épülni kezd, s a mint látszik az előbbinél szebb képet ölt város-részünk épen úgy, mint megújult benne a sok évek viharaival daczoló kegyesrendiek szentegyházának szép tornya is.

Városunkban e legszebbnek látszó, s tán legrégibb torony kedves látványt nyújt távol, s közelben az utazónak; s ez lehet oka, hogy nem egy idegentől hallók már e kérdést. épen úgy mint több bentlakótól is: ki és mikor építette először tornyával e szentegyházat, s ujhelyiesen a clastromot?

Most levén a szentegyház tornya újítva, helyén való lesz azt hisszük, ha történetéből egyetmást a „Zemplén” olvasóinak elmondunk.

Szirmay Antal, megyénk halhatatlan emlékü egyedírója, vagy ha úgy tetszik arcképezője, egyik becses művében, habár latinul is, azt mondja ez ódon szinezetű zárdáról: hogy ezt a szerencsétlen emlékeztető második Endre királyunk alapítá a pálás rend számára; de hogy melyik évben veté meg az emlitett király alapját, szerzőnk elhallgatja, hihetőleg azért; mert nem talált ő sem biztos évet jelölő forrásra.

Elég azonban ez után is annyit tudunk erősb okok hiányában, hogy e mostani tárház legelőször a 13-ik században kapott alapott. Van azonban megyénk történetének tisztos íróján kívül még egy más szerzőnk is, kinek műve már azért is igen érdekes; mert Szirmaynál sokkal régebb, s így idevonatkozólag tán biztos is az, amit mond. E második forrást, mint magyar író, irodalmunk történetében Charthauzi névtelennek nevezik. Műve kised s több magyar szentnek legendáját foglalja magában hazai nyelvünkön előadva, erről és tartalmáról könnyen meggyőződhetni; mert Toldy Ferencz a csak nem rég eltemetett nagyérdemű magyar író

gondoskodott arról, hogy e történetileg és nyelvészetileg becses régi könyvünk minél több kézben megfordulhasson. A példány, mely birtokomban van, 1859-ben hagyta el a sajtót, s benne azt találom, hogy az ujhelyi zárdát 1355-ben valami Palóczy urak építették, többeknek akori divatos szokása szerint, a végből, hogy mint mások, úgy ők is előmozdithassák a csak is Magyarországon keletkezett, s többnyire magyar nemeseből álló pálás rend elterjedését.

E szerző szerint tehát a zárdá nem második Endre korában, de sokkal később épült volna. Lehet, hogy mindkettőnek volt része a nagyterjedelmű épület elkészítésében; de határozott bizonyossággal nem merünk egyik szerzőnk, illetőleg forrásunkhoz sem csatlakozni; mert a mi minket illet, inkább megnyugszunk abban, mit Szirmayval némi szájhagyomány is erősít, s ez az, hogy az ujhelyi zárdá régi alapú, s leghihetőbben Árpád-kori emléképület, de a melyen a réginek már csak igen vékony nyomát láthatjuk. Hogy a hagyományak, s vele Szirmaynak is igaza lehet. némiben bizonyítja azt ama négy góthivszelvény, mely leghihetőbben a mainál kisebb őstemplomból, a mostani sekrestye ajtajánál tisztos régi emlékül látható.

Ennyi, mit most ide vonatkozólag krónikámba szöhetek. Nagyon érdekes lenne azonban, ha mint másra vonatkozólag, úgy ide vágólag is némi biztos adatot fölledezhetne a történetnyomozás, melynek alapján úgy állíthatnók keletkezése idejét, mint tudjuk a templom kápolnájáról, hogy azt első Rákóczy Ferencz rakatta. E kápolnáról érdekes tudni, hogy sötét ürében egy nagy jellemű kebel aluszsa örök álmait, s az Csepelényi, kiről a történelem azt hagyta ránk örök tanúságul, hogy évülhetlen tisztelre méltó azon egyének emléke, kik nemes eszméikért, legyenek azok haza, vallás vagy bármi más, törhetlen lélekkel küzdenek, s ha kell azokért meghalni is készek, mint le tudott mondani kinos halálal életéről, Csepelényi, hitéért.

Legyen azonban már e helyt elég e néhány vonás zárdánk és templomunk régebb történetéből s lássuk mily viszontagságon ment át a most kijavított torony.

Magára a toronyra vonatkozólag tudják évkönyveink jegyzetei nyomán, hogy így a mint van. kevéssel a gyászemlékü mohácsi vész előtt, 1501-ben a pások építették; 1668-ban először, 1756-ban pedig ugyan csak ők másodsor javították ki, de hogy hi által es mennyiert, nem tudjuk. A jelen javítás tehát, mert 1756-óta javítva nem volt, a harmadik, s eszközölé azt, az itt működő kegyesrendi tanárok budapesti rendfőnöksége saját költségén. S ezt, hogy minden jók hő keblü elismerése szerint korszerűleg, s igen helyesen tevő, azt hiszem nem kell sokáig vitatnom már csak azért sem; mert ki menjen elő jó példával a hazai emlékek megőrzésében, ha nem egy olyan erkölcsi testület, mely tudja, hogy a jó példának annál nagyobb az értéke, mennél több az akadály, melyet le kell küzdeni, hogy a jót végrehajtsák.

A kegyesrend kormánya hát nagyon jól tevő, hogy nem kimélte a szükséges költséget annak a toronynak kijavítására, melynek temploma hajójában egy Helmezy Mihály, a sok buzgalma magyar író, s Fáby Ignác, a jó emlékü kassai püspök, s annyi más jelesünk tanult zengedezve az örök eszménynek szolgálni.

A mostani költségvetés szerint Széchenyi István polgártársunk bádigos munkájáért 550 forint járt, mit tekintve az anyag drágaságát, s az életrettegető veszélyes munkahelyet a magasban, javítottok részére előnyösnek lehet mondani; az ács-munka 273 forintba, a kőműves munka pedig 150 forintba került. Ezeket összevetve, kitünik, hogy a torony kijavítása, mely 1876. szept. elsejére lön kész 973 forintba került.

S ime, eként kijavítva készen áll magasba nyulva az ezüstszínü bádogtető kedves tajtszínű gyűleletü körészével, mint egy azt jelezve, hogy körülötte a leégett házak sem lesznek sokáig a sötét gyász tanyái, hanem lassacskán új szint öltének, mi hogy a legrövidebb idő alatt úgy lehessen, nincs okunk, mért ne kívánnók.

Soraink e helyénél azonban egy sajátos érzés cikázik át lelkünkön, s önkénytelenül is e szavak gyülemlenek tollunk hegyére: kár hogy e torony régi szétszört óraművét, mely egykor oly szépen és jól mutathatta az idő egyenletes felosztását, szinte összeállítva és kijavítva nem láthatjuk ott, honnan távol és közelben értésünkre adhatnák halkán mozgó mutatói azt, hogy az élet rövid, s azért okos ki-mérséggel minden napot hasznunkra kell fordítanunk; mert ha a mi pályánk egyszer körét megfutá, óramutatóként életünket újra nem kezdetjük. Azért a római nagy költő, Horatius szellemén izmosított lelkü költőnk Berzsényivel szólva, élünk az idővel. Kedves tudomásunk van arról, hogy az óramű kijavítható, s helyre állíttatása nem sokba kerül; azért, ha jelen mostoha viszonyaink enyhülnek a gondviselés kegyéből, ne mulasztjuk el a kedvező alkalmat, a midőn barátszeri tornyunkra csekély áldozattal feltűzhetjük azokat az óramutatókat, melyeket ott most nélkülözve, valóban a régi állapotra kiegészítettnek, nem mondhatjuk tornyunkat. S hogy ez nem csak a kegyesrendieké, hanem édes mindnyájunké is, kik e városban, s kiválólag e részen lakunk, tán fölösleges is mendani. Ezt nem is említeném, ha már nem hallottam volna egyik másik polgártárstól hasonló nyilatkozatot, minő például az enyém, mely abból áll, hogy városunk díszére közakarattal készítettük el azt a porban heverő óraművet. S ha ezt az imént kifejezett okból nem tennők is, tegyük azért, hogy tornyunk ne legyen oly bevégezetlen, mint még e krónika, melyet legyen szabad a következőkkel kiegészítenem.

Régi, s igen helyes magyar közmondás az, hogy a ruha folttal tart.

E közmondásunknak mély értelmét, ha valaha most kell jól felfogva alkalmaznunk, a midőn a mily nagy a kiadás, oly csekély általán a bevétel látszat után kapkodó hitel és pénzresü világ unkbán. Elemi iskoláink róm. kath. gondnokai jól tudják, mert alkalmazták ezt akkor, midőn városunk fiainak nevelő helyét, az elemi osztályok két termét úgy javították ki, ahogy körülményeik szerint használhatóbbá tenniök lehetett. Kívül, belül kicsinosítva azt mutatja most így az iskola, hogy városunk atyái tudnak és akarnak is áldozni ott, hol a nevelés és művelődés érdeke, s gyermekeik java kívánja. Örömmel jegyezzük ezt, habár már kelletén tul terjed is, krónikánkba; mert az hisszük, az ily gondoskodás által azt akarják nyilvánítani a jó atyák, hogy lelkük mélyéből szeretnék és óhajtják, hogy fiaik olesó lelkü piperkőczők, s munkakerülekke ne váljanak. Így leszen majd meg, s vajha minél

Az úgy is az én osztályrészem lesz
Kit a sors neked életársul szánt:
Én az embert már föl is lelem,
Minden ízében úri származás,
Egy hibája van csak: hogy szegény.
No de ez nem baj, van nekem, neked
Ó rangot hoz, mi adunk kegyeret . . .
Mi attól hízuok, őt ez táplálja,
Mi csak együtt lehetünk valamik . . .
S kik eddig csupán a porban jártunk,
Az ő szárnyain emelkedünk fel,
Fel a magasba, hol a fény lakik! . . .
Ugy ugy leányom . . . de ne sirj, ne vedd
Zokon a dolgot . . . töröld meg szemed.
Az öreg harang már harmadszor zúg,
Jer, induljunk hát hívó szavára . . .
Megerősödni lelkünk hitében
O menjünk, az urnak templomába!

* * *
A hívók buzgó serege között
Lehajta fejét, mint beteg vlrág . . .
Ott panaszolja istenének már
Lelke fájalmát Turi Katalin . . .
Körülötte piros, vidám arcok
Összehajolnak . . . s halk susogással
Mondják egymásnak: „mily halovány!
Szegény leány . . . szegény leány!”

(Folyt. köv.)

Nem mehet át Turi Pál leánya! . . .
Vitézkötés szép csak öreg mentén . . .
Meglett szűznek homlokán a párta
A világ szemében
Idestova szálla kezd már lenni . . .
Nem! fejem nem érheti e szégyen, —
Édes lányom most férhez fogsz menni!

Férhez menni?! . . . férhez menni . . . o!
Katalinnak elég volt e szó.
Hogy megfagyni érezze szívét,
Hogy arca rögtön meghagyja színét,
Miként az a szép virág, melyet
Gyermek szeszély tart égő kén felett . . .
Elég, hogy a hideg borzalomnak
Általa még nem ismert neme,
Hangyabolyként fusson át valóján,
S fulánkját mind eresse bele . . .
Férhez menni! . . . úgy megrettent ettől,
Mint ki gyanúlan gondolat között
Lép a szobába, s az ajtó mögött
Vásott kis gyermek lesve rája
Nagy hirtelen elébe ugrik,
S az ijesztő „hamm”-ot rákiáltja . . .
Férhez menni! . . .
Hisz voltakép nem volna semmi,
Sőt üdvözít a gondolat maga,
Ha meghagyatván a szív szent joga,
Rokonfeléhez önmagátol jut.
De tudva azt: hogy e lépéssel

Megmérhetlen távolba tér el
Attól, akit ép imád, szeret:
Gyilkolóbb szó ennél nem lehet. — —

Miként az égnek
Szívárványa avagy borúja,
Tükrében a zajtalan tónak:
Ugy a szív, a lélek öröme, bújja
A szemekben lerajzolódna . . .
Midőn az ajk néma, hallgatag,
S rajta még egy sohajtás se' kél.
A belső küzdés rejte nem marad . . .
Oh a szem mindent, mindent elbeszél!

Katalinnak is elmondá szeme,
Amiről ajka mélyen hallgatott.
Atyja oly merően nézett belé,
S bár a betűket alig ismeré —
Abból még is sokat olvasott . . .
Kiolvasá: hogy tövis volt a szó,
A melynek ép szívébe tört hegye.
Ámde arra mégse' gondolt, nem:
Hogy szívéből e tövist ki vegye.
Hisz begyógyul az hamar — gondola —
Azért nem is fürkészte okát.
De megcsókolva borús homlokát,
Nyugodt hangon ekép folytatá:

„Igen leányom, férhez kell menned!
Isten s emberek törvénye ez.
Amiben ha van valami fájó,

előbb bekösz
vart boldog
örül életének
csupa virágok
jába, szivesen

HÉV

A zemp
délután 6 óra
igazgatási biz
tekezetlet ta
Ódön a tagok
fontos dologb
de kívánatos
általános érte
leg úgy sinc
ha vannak is
azokat csak i
nehéz idők h
junkat egy
külésre is, ha
erővel kell t

A köve

azoknak, kik
udvarhoz élet
a városba jö
először jövet
sodszor pedig
mennek. Mon
ságtalanság.
ami pedig ne
még ezenkivü
lag nyilvános
monopolizáló
legyen egy
konzorcziúm
ebből kifolyó
övé. Ezt ped
a napokban is
félé akarván
utczán végig
miatt. Így m
aztán megso
van aprehenz
mace-ok nyi
hát csak had
juk, mint m
melyek pedig
mint azon ha
szoktuk hozn

Lapunk

vonatkozó so
lektív nyilat
nem akarják
közönség irá
figyelmetlens
pedig azért,
pen a „közö
s ekép az il
róvhatja fel.
mása nincs,
szengéssel, le
a „közvélem
kegyesen tud
képviselő tes
domást akar
meg, vagy ke
lentik: hogy
tulhalmo
tásával nem
szemben meg
bizom valam
minthogy köt
nicze azt kel
nekünk semm
ségünk, hogy
lenségeket m
szemünkbe ö
viszont akkor
nem látva, fe
lyeknél csupa
restelju
megróvn
képviseleti g
mondunk: h
ragasz, vagy
hogy ne
belé, mert ne
núsító kitérés
melyeknek e
közgeül szö
miatt e gyüle
ben számüzt
ha megenged
gát számítar

küldeni. E nem sima szavakban, de tettben nyilatkozó szívességet ismételen köszönöm a segélyzetek nevében.

Sátoralja-Ujhelyt, 1876. szept. 15-én.

KOVÁCS JÁNOS,
gymn. igazgató.

Tutti frutti.

Köztudomású dolog: hogy Ujhelyben a tavasz kezdetén valóságos kávéház-epidémia ütött ki. Estve még semmit sem láttál s reggel már majd kiszúrták szemeid a nagy betűkkel felpingált Törökhöz, Göröghöz meg mindenféle ördöghöz czimzett kávéházak czegei. E sűrű organizálás verseny kifolyása volt, a verseny pedig abból állt: hogy a tulajdonosok minél szebb felszolgáló nőcskéket szereztek be, s ezzel csábították egymástól az ifjúságot, no meg a tisztességesebb korba hajló nri embereket is. Eleinte gyönyörűen sikerült a vendégfogdosás művelete, később azonban ép úgy lejárt magát, mint a közel-múlt időkben divatba jött bank vagy takarékpénztár-alakítási viszketeg, s kezdtek magukat nem rentirozni a vállalatok; az újdonság ingere megszűnt, a „Libizaj labzom“-féle dalok ép úgy elveszték hatásukat, mint a kölcsönvett modor és báj, s lön esendes Krach, jaminthogy ez másképp nem is lehetett. A liquidálás e nehéz napjai egyikén következő párbeszédet hallottunk egy vendég és kávéház-tulajdonos között:

V. Nos hát tiszteletre méltó bimbasi, hogy mennek a g'schäftek?

K. Ne is tessék kérdezni. Már a fhilem sincs ki az adósságból.

V. Pedig jó darab. — Hát a leányok nem fizetik ki magukat?

K. Ők csak kifizetik magukat, de én nem tudok őket magamtól kifizetni. Holnap már el is bocsájtom mind a kettőt. Hisz ugy esznek ezek, hogy majd lerágják a fhilemet.

V. Miért nem dugja zsebre. — De hát ha elbocsátja akkor végkép elbukik üzlete.

K. Ha elbukik, hát bukjon el, ugy legalább a világ tisztességesnek fogja tartani.

V. A bukást?

K. Nem, az özletet.

V. Nem értem. El b u k n i és tisztességesnek maradni... Hisz ez anachronismus.

K. Elhiszem, de ezt meg már én nem értem.

*
A tüzoltók mászóházának építésekor soká bálulta azt egy vidéki atyafi, végre sem találva el annak célját, bejött a városba, s egyik kispiaclzi

korcsmába beállítván papramorgóra, kéri a korcsmárostól:

Ugyan mondja csak árendás uram: miféle háromszögletű égfenyegetőt építenek ott a város végén?

— Hol? a thormacsarnok mellett?

— Igen igen.

— Hát nem hallotta kigyelmed, hogy miután az urak kitanulták a tótágas állást, most pedig már a távgyaloglovglás divatja ütött be, hát nincs szükség az épületre többé, s így eladták az egészet liczetáczió. Jöttek a lutheranusok és megvették templomnak, most pedig már tornyot építenek hozzá.

— A ménkűt! Tornyt fából?!

— Igen igen fából. Hát kigyelmed még nem hallotta a közmondást a mosdóról meg a törülkőzörül?...

— Nem én.

— No hát én megmondom magának hallja: amilyen a mosdó: a templom, olyan a thörülkőző is: a thoronny.

— Az, istenugyise!

*
Hozik a barátot. Mindnyájan tudjuk:

a hires Dugonics pap volt, még pedig piarista. —

Midőn szobra Budapestről Szegedre megérkezett, amint azt illető helyére szállíták a pályaudvarból, egy szegedi kofa megpillantva, a mellette guggoló kollegája figyelmét így hirta fel arra: „Nizze mán!

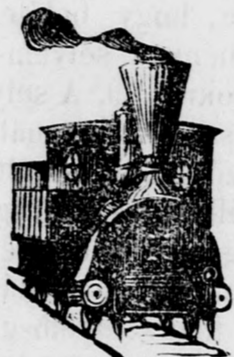
Hozik a barátot!“

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

Borús Klement

Menetrend.

A magyar észak-keleti és magyar-gácsorsági vasut vonalain.



SZERENCs—M.-SZIGET.

(Egyszersmind Debreczen, Királyháza, Munkács, Nyiregyháza, Ungvár felé.)

Szerencs (ebédlő) ind. 9 ó. 5 p. délelőtt 3 ó. 59 p. d. u.
S.-a.-Ujhely (eb.) érk. 11 ó. — délelőtt 5 ó. 44 p. d. u.
S.-a.-Ujhely (eb.) ind. 11 ó. 30 p. délelőtt 6 ó. 30 p. este.
M.-sziget érk. 9 ó. 19 p. este 5 ó. 26 p. reg.

M.-SZIGET—SZERENCs

(Debreczen, Királyháza, Munkács, Nyiregyháza, Ungvár felé.)

M.-sziget ind. 6 ó. 55 p. reg. 11 ó. 31 p. d. e.

S.-a.-Ujhely (eb.) érk. 5 óra — délután 8 óra 30 p. reggel.

Szerencs (ebédlő) érk. 5 óra 48 p. este 11 óra 2 p. d. e.

S.-A.-UJHELY—KASSA.

(Egysz. Homonna, Mező-Laborez felé.)

S.-a.-Ujhely ind. 6 óra 9 p. este 8 ó. 57 p. reg.

L.-Mihályi (eb.) érk. 6 óra 45 perc este 9 óra 33 p. d. e.

Kassa érk. 9 ó. 44 p. este 12 ó. 13 p. d. u.

KASSA—S.-A.-UJHELY.

(Homonna, M.-Laborez felé.)

Kassa [ebédlő] indul 5 óra 11 p. reggel 1 óra 31 p. d. u.

L.-Mihályi [eb.] érk. 7 óra 40 p. reggel 4 óra 10 p. d. u.

S.-a.-Ujhely érk. 8 óra 56 p. reggel 5 óra 30 p. d. u.

Eolyó év juniushó 1-től fogva a magyarországi vonalon Legenye-Mihályi és homonna közt a 7. és 8. számú helyivonat fog hetenként háromszor és pedig: hétfőn, szerdán és pénteken közlekedni

HOMONNA—LEGENYE-MIHÁLYI.

Homonna	elindulás	4 óra 18 perc reggel.
Órmező	"	4 " 48 " "
Nátalfalva [Megállóhely]	"	4 " 5 " "
Nagymihály	"	5 " 40 " "
Bánóc	"	6 " 10 " "
T.-Terebes-Gálszécs	"	6 " 48 " "
Velejte [Megállóhely]	"	7 " 34 " "
Legenye-Mihályi	érkezés	7 " 50 " "
S.-a.-Ujhely	"	8 " 56 " "
Budapest	"	6 " 50 " este.
Szigeth	"	9 " 38 " "
Kassa	"	12 " 22 " délután

LEGENYE-MIHÁLYI—HOMONNA.

Budapest	elindulás	7 " 30 " reggel.
Szigeth	"	7 " 14 " "
Kassa	"	1 " 40 " délután.
S.-a.-Ujhely	"	6 " 20 " este.
Legenye-Mihályi	"	7 " 30 " "
Velejte [Megállóhely]	"	7 " 50 " "
T.-Terebes-Gálszécs	"	8 " 44 " "
Bánóc	"	9 " 22 " "
Nagymihály	"	10 " 4 " "
Nátalfalva [Megállóhely]	"	10 " 28 " "
Órmező	"	10 " 52 " "
Homonna	érkezés	11 " 19 " éjszak.

Magyar észak-keleti vasut.



Hirdetmény.

A magyar északkeleti vasut 1877. évi szükséglet fedezésére következő famenyiségeket szándekezik beszerezni:

- 1. Közönséges fenyőfa 1700 kmr.
- 2. Veres fenyőfa 350 "
- 3. Tölgyfa 200 "
- 4. Talpfa közbenső I. rangu 48.000 db.
- 5. Talpfa ütközéki I. " 10.000 "
- 6. Talpfa közbenső II-od " 3000 "
- 7. Talpfa ütközéki II-od " 500 "
- 8. Váltótalpfa I-ső " 40 kmr.
- 9. Váltótalpfa II-od " 20 "

Ezen faanyagok szállítására válalkozó urak felszólítanak a fenyő, veresfenyő, tölgyfa és váltótalpfa egységárát köbméterenkint, a közönséges talpfákat pedig darabonkint kitüntetendő lepecsételt ajánlataikat alólírott vezérigazgatóságnál legkésőbb folyó évi szeptember 25-dike déli 12 óráig betérjeszteni. Ezen időntul beérkezendő ajánlatok nem vétetnek tekintetbe.

A benyújtandó ajánlat borítákára a lefizetett bánatpénzért kapott nyugta száma ezen kitétel mellett a főpénztárnok által ráírandó: „ frt bánatpénz sz. nyugta szerint lefizettetett.“

Az ajánlat biztosítására minden ajánlattevő

által az ajánlott egységár alapján kiadandó összeg 5%-át mint bánatpénzt a magyar északkeleti vasut budapesti főpénztáránál legkésőbb folyó évi szeptember 24-dikéig lefizetni.

Szerződési és egyéb feltételek falajstromok és méret kimutatások a vezérigazgatósági E osztálynál (Budapest II. lánczhid tér saját épület III. emeletében) a hivatalos órákban 8—2 között betekintheők.

Budapest, 1876. szeptember 6-án.

VEZÉRIGAZGATÓSÁG.

2-3. — Utánnyomat nem díjazatik. —

Rab munkák.

A s.-a.-ujhelyi kir. ügyészégi börtönben ugy készen, mint megrendelés utján mindenféle lábbeli, valamint megrendelés után asztalos munkák, szóró rosták, madár kalitkák, kefék és kisebb bodnár munkák, s végre szalmával készült galanteri munkák is, a legjutányosabb áron kaphatók.

Ezen tárgyak megvétele vagy megrendelése iránt a kir. fogház felügyelői irodában bár mikor lehet intézkedni.

Kelt S.-a.-Ujhelyt, szept. 9. 1876.

KOSTEIN FERENCZ,
kir. fogház felügyelő.

Tüzifa eladás.

A s.-a.-ujhelyi uradalomhoz tartozó telkibányai tüzi-bükk-hasáfta **Guttman Lipót** fűszer-kereskedőnél előleges megrendelés mellett kapható.

4 méter ára házhoz szállítva 11 frt.

Eladó birtok.

Zemplénmegyei Füzessér közsegeben, a nagymihályi és bánóczi vasut állomásoktól 3/4 órányira fekvő, s négy hold belsőség, azon uri lakház, kitűnő gazdasági épületek, 156 hold elsőosztályu szántóföld, s ebben 30 kaszás rétből álló tagosított nemesi birtok, kedvező feltételek mellett eladatik. Bővebb értesítést ad **Németh László** h. köz- és váltó-ügyvéd mint meghatalmazott Magy-Mihályban.

Svájczai marhák eladása.

Alulírottak, részint külföldről behozott, részint saját tenyésztésü, különösen szép **fejős tehének, bikák és borjúkból** álló svájczai tehenészete, egyenként vagy összesen Zubnán (Homonna mellett) 1876. október 5-én délel. 11 órakor önkéntes árverésen készpénz fizetés mellett el fog adatni. Az eladási árak felette jutányosak lévén, alulírott reményli: hogy a t. gazdáközönség nem fogja elszalasztani az alkalmat ez árverésen minél számosabban megjelenni.

Plathner E.
(Zubnán. Homonna mellett.)